

Arrest

nr. 71 322 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 4 augustus 2010, verklaren er zich op 6 augustus 2010 vluchteling.

1.2. Op 25 juli 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 26 juli 2011 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van H.K.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore (Pakistan). Uw echtgenote (Parveen Begum O.V. nummer 6666580) zou medische problemen hebben. Uw zonen wilden u niet helpen. Om de behandelingen van uw echtgenote (Parveen Begum O.V. nummer 6666580) te kunnen betalen, zou u geld geleend hebben van vrienden. Jullie zouden schulden hebben. De mensen van wie jullie geld geleend hebben, zouden jullie bedreigd hebben. U zou het huis verkocht hebben om Pakistan te verlaten. Jullie zouden Pakistan op 1 augustus 2010 samen verlaten hebben. Via Karachi en Istanboel reisden jullie per vliegtuig naar België. Jullie zouden een nacht bij de smokkelaar hebben doorgebracht. U diende hier in België op 6 augustus 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, medische attesten en verslagen en foto's van de medische problemen van uw echtgenote.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenote (Parveen Begum O.V. nummer 6666580)(zie gehoorverslag CGVS p.7). U verklaarde Pakistan te hebben verlaten door de medische problemen van uw echtgenote en de daarmee gepaard gaande schulden (zie gehoorverslag CGVS p.7). Wat dat betreft verwijst het Commissariaat-generaal (CGVS) naar de beslissing voor uw echtgenote (zie hieronder). Wat betreft de bedreigingen door de mensen van wie u geld geleend heeft, dient opgemerkt te worden dat u dit niet heeft aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.8). Nochtans bent u nooit aangeklaagd, noch gearresteerd of voor een rechtbank verschenen in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.8). U had de bedreigingen dan ook kunnen aangeven bij de Pakistaanse autoriteiten. De beslissing in de asielaanvraag van uw echtgenote (Parveen Begum O.V. nummer 6666580) luidt als volgt: Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. 1 U beweerde omwille van financiële en medische problemen niet terug te kunnen keren naar Pakistan. Jullie kregen problemen na het lenen van geld voor de betaling van medische zorgen. Uw echtgenoot zou ook jullie huis verkocht hebben (zie gehoorverslag CGVS p.4). Hierdoor zouden jullie niet kunnen terugkeren naar Pakistan. Dit is een economisch motief en het valt als dusdanig niet onder de Conventie van Genève die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun afkomst, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens uit uw verklaringen blijkt enig verband tussen de reden van uw vertrek uit Pakistan en de criteria van de Conventie. Indien u werd bedreigd door de mensen die u geld leenden, had u of uw echtgenoot dit kunnen aangeven bij de politie. U of uw echtgenoot heeft dit niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.5 en zie gehoorverslag CGVS Hussein Khalid (O.V. nummer 6666580) p.8). Voorts verwees u naar uw gezondheidssituatie (zie gehoorverslag CGVS p.4). U ondersteunt deze stelling door het voorleggen van meerdere medische attesten en foto's van uw medische problemen. Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteakten kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit of de identiteit van uw echtgenoot hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van P. B. :

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore (Pakistan). U zou medische problemen hebben. Uw zonen wilden u niet helpen. Om uw behandelingen te kunnen betalen, zou uw echtgenoot Hussein Khalid (O.V. nummer 6666580) geld geleend hebben van vrienden. Jullie zouden schulden hebben. De mensen van wie jullie geld geleend hebben, zouden jullie bedreigd hebben. Uw echtgenoot zou jullie huis verkocht hebben om Pakistan te verlaten. Jullie zouden Pakistan op 1 augustus 2010 samen verlaten hebben. Via Karachi en Istanboel reisden jullie per vliegtuig naar België. Jullie zouden een nacht bij de smokkelaar hebben doorgebracht. U diende hier in België op 6 augustus 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot Hussein Khalid (O.V. nummer 6666580) volgende documenten voor: uw eigen Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenoot, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenoot, medische attesten en verslagen en foto's van uw medische problemen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U beweerde omwille van financiële en medische problemen niet terug te kunnen keren naar Pakistan. Jullie kregen problemen na het lenen van geld voor de betaling van medische zorgen. Uw echtgenoot zou ook jullie huis verkocht hebben (zie gehoorverslag CGVS p.4). Hierdoor zouden jullie niet kunnen terugkeren naar Pakistan. Dit is een economisch motief en het valt als dusdanig niet onder de Conventie van Genève die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun afkomst, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens uit uw verklaringen blijkt enig verband tussen de reden van uw vertrek uit Pakistan en de criteria van de Conventie. Indien u werd bedreigd door de mensen die u geld leenden, had u of uw echtgenoot dit kunnen aangeven bij de politie. U of uw echtgenoot heeft dit niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.5 en zie gehoorverslag CGVS Hussein Khalid (O.V. nummer 6666580) p.8). Voorts verwees u naar uw gezondheidssituatie (zie gehoorverslag CGVS p.4). U ondersteunt deze stelling door het voorleggen van meerdere medische attesten en foto's van uw medische problemen. Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitskaarten, huwelijksakte en geboorteakten kunnen aanvaard worden aangezien uw identiteit of de identiteit van uw echtgenoot hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 1, sectie A§2 van het Verdrag van Genève en van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ze vechten eveneens de gegrondheid en de rechtsgeldigheid aan van de bestreden beslissingen.

Verzoekers menen dat ze deel uitmaken van een sociale groep, namelijk de armsten. Ze behoren tot een arme sociale klasse. Zo zijn ze analfabeet, werkloos, hebben schulden, zijn ziek, kunnen zich niet wenden tot verwanten. Ze moesten geld lenen om de gepaste behandeling voor verzoekster te betalen en dat geld kunnen ze niet terugbetalen. De geldschietters, G. en P., zijn niet-ambtenaren. Ze hebben verzoekers bedreigd en deze bedreiging kan als een risico op vervolging worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich niet tot de politie wenden. Naast angst voor represailles van G. en P.,

beschikken ze over geen middelen om gehoord te kunnen worden. Tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben ze verklaard dat de politie enkel haar functie kan uitoefenen na het betalen van smeergeld. De Pakistaanse staat kan haar beschermingsplicht niet vervullen wegens corruptie van politiediensten. Wegens hun armoede kunnen ze dus geen bijstand krijgen. Het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers de politie zouden hebben verwittigd indien de dreigementen serieus waren, is dan ook niet relevant.

Wat betreft de medische toestand van verzoekster menen verzoekers dat deze toestand moet worden onderzocht in het licht van de verplichte bescherming door de staat. Ze verwijzen opnieuw naar hun verklaringen omtrent de schulden die ze gemaakt hebben. In Pakistan bestaat klaarblijkelijk geen openbare hulp zoals de sociale zekerheid in België. Verzoeker is werkloos omdat hij voor zijn echtgenote moet zorgen, bijgevolg hebben ze geen inkomen meer. Hun kinderen weigerden hen te helpen. Enkel de rijksten krijgen toegang tot de gezondheidszorgen. Dit is een vorm van discriminatie en betreft zelfs vervolging.

Bijkomend menen verzoekers recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers hebben geen inkomen, hebben schulden, zijn ziek, kunnen onmogelijk genieten van de hulp van derden. Dit wordt door de commissaris-generaal geenszins betwist. Ze hebben hun huis moeten verkopen om naar België te komen. Bij terugkeer zouden ze dakloos zijn. De bedreigingen van de schuldeisers zouden toenemen aangezien ze zouden beseffen dat ze na de verkoop van hun huis nooit meer terugbetaald zouden worden. Verzoekers kunnen zich de nodige medische verzorging niet meer verschaffen. Ze zouden geen hulp krijgen van de staat.

2.2. De bestreden beslissing stelt dat de medische en financiële problemen van verzoekers geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Waar verzoekers stellen dat zij wel in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus aangezien zij worden vervolgd omwille van het behoren tot de sociale groep van de 'armsten' dient te worden opgemerkt dat een groep slechts kan beschouwd worden als een sociale groep in zin van het vluchtelingenverdrag zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d van de vreemdelingenwet als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en dat de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Van belang in deze is eveneens de houding van de maatschappij waarin ze leven ten aanzien van deze sociale groep en meer in het bijzonder de wijze waarop zij behandeld worden door hun nationale overheden. Het feit dat verzoekers heel arm, analfabeet, werkloos zijn, schulden hebben, ziek zijn, zich niet kunnen wenden tot verwanten, is niet aangeboren noch duurzaam noch een fundamenteel aspect van de menselijke identiteit. De groep van de 'armsten' kan derhalve niet beschouwd worden als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag. De door verzoekers bijgebrachte documenten van UNHCR met betrekking tot de sociale groep worden in deze dan ook niet dienstig aangebracht. Verzoekers konden derhalve geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan.

Verzoekers voegen ten slotte nog enkele medische attesten en foto's toe aan hun verzoekschrift, die de medische problemen van verzoekster aantonen. De bestreden beslissing wees er reeds terecht op dat verzoekster zich voor de beoordeling van haar medische problemen dient te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Meer bepaald dient zij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster allerlei medische attesten neerlegt daterend van 2008 tot 2010. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij om één van de redenen vermeld in het vluchtelingenverdrag geen toegang had tot de Pakistaanse gezondheidszorg.

2.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden benadrukt dat luidens artikel 48/5, §1, c ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *niet-overheidsactoren*, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen (vervolging of) ernstige schade. Internationale bescherming kan immers slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De bescherming die

de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Er kan dan ook enkel sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, in casu de schuldeisers van verzoekers, wanneer men aantoonst dat er geen bescherming tegen deze eisers kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is. Verzoekers blijven desbetreffend in gebreke. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoekers nooit klacht hebben neergelegd bij de Pakistaanse autoriteiten tegen de mensen door wie ze bedreigd werden. De redenen die ze hiervoor aanhalen, met name de corruptie binnen deze autoriteiten, is geen afdoende uitleg voor het niet-inroepen van de hulp van de autoriteiten. Verzoekers die zelfs geen poging ondernamen klacht in te dienen bij de Pakistaanse overheden tegen hun belagers tonen derhalve niet aan dat de Pakistaanse overheden onwillig zouden zijn hen de nodige bescherming te verlenen.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER